

LIBEŇSKÁ KOTVA

Čtvrtletník Loděnice Vltava

Prázdninový speciál 2011

Loupežníci na vodě

Za brzkých ranních hodin, kdy se ještě nízká říční mlha tetelila nad kempištem, vyloupila se v tábořišti podivná postava. Byl to první vstávající loupežník pověřený přípravou chutné ranní krmě, známý mezi loupežnickou cháskou jako Pepa, nebo též Op. Ve chvílce rozdělal oheň, postavil na něj vodu v kotlíku a čekal, než se začne vařit. Měl to věru tuze těžké, protože utrpěl v minulých dnech sečné zranění do palce levé ruky a nemohl ji tudíž pořádně používat. Naštěstí pro Pepu má obě ruce levé, takže vlastně nezáleží na tom, kam se sekerou sekne.

Ve chvíli kdy byla slepičí polévka s nudlemi téměř hotová, vstávali už všichni ostatní. Podávala se za tepla s poctivým krajcem chleba a všechny vydatně zasytila a posilnila je tak z rána na perný den. Čekala nás totiž poslední štreka. Každý lapka, bandita, lesní desperádo či zbojník ví, že na jednom místě se nedá loupit pořád, a tak byl čas se zase vydat dál. Jako správně sehraná banda jsme bleskově zabalili erár, navzájem si pomohli s balením stanů a lodních vaků

Neptun křtí Ploučnici

Zapadlou a nenápadnou říčku v severních Čechách byste jen těžko odhadli jako sjízdnou během letního putovního tábora. Chyba lávky! Zcela jistě to není řeka přehnaně vydatná na vodu, nicméně sjízdná je. A co víc - rozhodně se při jejím sjížděním ...

více na straně 2

Pirátské putování po řece Otavě

Na začátku prázdnin se příd' naší pirátské šalupy stočila na jih do poklidných vod Otavského moře a po dlouhé cestě z Libeňského ostrova jsme zakotvili na ostrově v mapách zaneseném jako Dobršan.

více na straně 3

Puták Klubu Seniorů, Starejch psů a Malých Píd'at

Vyrazili jsme, jako jakýkoliv jiný oddíl vyráží na puták, z loděnice. Směr Lužnice, cesta ubíhala pomalu, tankování, oběd, zmrzlina, čůrání, hromadný nákup u samoobslužných pokladen v Tesco, kde asistentka ...

více na straně 4

a během chvíle už jsme nasedali do našich kocábek. Značně zatížení jsme dali sbohem Štětkni a vyrazili směr Putim. Měli jsme každý v bárce minimálně o loďák a kus eráru víc, než obvykle a Tonda s Pepou vezli dokonce i porcelán-Johanku Blažkovou – Houskovou. Plavba byla vskutku dobrodružná, né ani tak dlouhá, jako spíš plná jezů a občas i zrádných peřejí.

Na jednom z pěti splavů, které jsme skoro všechny přetahovali, jsme se rozhodli ukonejšit naše kručící žaludky, prahnoucí po poledním gáblíku. V tom okamžiku přišla vhod lahodná pomazánka a tři pecny chleba. Lehce roztíratelnou, na jazyku rozpadající se a chuťové pohárky laskající nedusivý krém připravil již při dopoledním balení loupežník Toník. I umíněné sluníčko, které se posledních pár dní schovávalo za mraky, se uráčilo na nás chvíli usmát, a tak došlo i na cachtačku na jezu, ze které pak vznikl překrásný hromadný snímek. Pokud někoho zajímá ona zmíněná pomazánka, je pojmenovaná po hlavním městě Uherské říše a je typická svou paprikovou příchutí.

Nutno ještě zmínit historku se zlým psem, který střežil občerstvení na druhé straně jezu a které ve skutečnosti ani moc občerstvením nebylo, protože paní majitelka byla celou dobu pryč, tak nám posloužilo alespoň jako provizorní pisoár. Ďábelský černý ořech s bílou náprsenkou byl tak zbídačen a zubožen, že některé z nás nechtěl pustit zpátky k lodím na druhý břeh, pokud mu nedají něco k snědku. Tu se odvážný Tomáš, před mnohými lety křtěný Neptunem na Zikmunda zřekl půlky svého krajíce, aby tak zachránil zbylou skupinu.

Zbytek cesty proběhl jako po másle, dokonce se ani nikdo necvaknul, i když tomu někteří neměli mnohdy daleko. Dorazivší do Putimi, celý stahaní, zmoklí a urousaní jsme v okamžení rozbili tábořiště, vybalili erár, uklidili lodě a konečně se převlékli do suchého. I vydali se Aleš s Helčou posléze do nejbližší civilizace - tentokrát až do Písku- za účelem doplnění základních potravin na příštích pár dní.

Mezi tím se zbylá tlupa připravovala na dřevo. Za půl hodiny už jsme těžili v lese pěknou smrkovou soušku, menší nasbírali pár otepí hloží a chroští a zanedlouho jsme mohli začít vařit večeři. Během několika momentů ovládla celé tábořiště neodolatelná vůně domácího rizota-TOHO DOBRÉHO!!! I jiní, cizí táborníci se lačně olizovali a pokukovali směrem k našemu ohništi, ale po přidavcích už nebylo co rozdávat.

Do černočerné noci už nescházelo mnoho, tak jsme si nechali přečíst trochu loupežnické pohádky a ještě zbylo něco málo času na pár písniček na kytaru. A pak už se šlo spinkat, dobrou noc!!

Johanka+Tonda

Pulci v ZOO

K výletu pro malé pulce mě inspirovaly blížící se prázdniny. Jelikož mnoho z loděničních oddílů jezdí právě o prázdninách na různé akce, tak jsme předposlední víkend také vyrazili. Toto naše malé dobrodružství začalo v páteční podvečer. Po vybalení pelíšků jsme se převlékli do věcí na vodu a vyrazili jsme si na krátkou vyjížďku po Vltavě. Když nám pořádně vyhládlo, přišel čas na opékání buřtíků. S přeplněnými bříšky jsme ulehli do našich spacáků a vydali se do říše spánku. Ten jsem ale považovala za velice krátký, neboť dítě, které jde spát relativně pozdě, by mělo i pozdě vstávat. To se nestalo a v sedm hodin už byli všichni na nohou. Po snídani jsme se vydali na výlet do Zoo. Počasí nám přálo a tak jsme viděli, co nám naše malé nohy dovolily. Jsem velice ráda, že se dětem první výlet v historii Pulců líbil a že se jim nestýskalo.

Monika

Neptun křtí Ploučnici

Zapadlou a nenápadnou říčku v severních Čechách byste jen těžko odhadli jako sjízdnou během letního putovního tábora. Chyba lávky! Zcela jistě to není řeka přehnaně vydatná na vodu, nicméně sjízdná je. A co víc - rozhodně se při jejím sjíždění nebudete nudit, stejně jako my!

Tábor jsme odstartovali v pondělí 18. 7. ve Stráži pod Ralskem, těsně pod největší atrakcí řeky – Průrvou

Ploučnice. Jedná se o proplutí soutěskou a tunelem vykopaným ve skále. Při první štrece jsme si jí sjeli a pak pokračovali směrem po proudu říčky. Narozdíl od většiny sjízdných řek jsme na ní za celý den potkali čtyři lodě (ačkoli je nahoře půjčovna). I tábořiště jsou počtu vodáků uzpůsobena.

Kouzlo Ploučnice spočívá v její nepředvídatelnosti – za zatáčkou může čekat naplavenina, spousta kmenů nebo takřka neprůjezdné

křoví. Nebo také nic. Tři malé jezy byly milým potěšením, nejsou to žádná elektrárenská monstra.

Druhá půlka července, před několika lety záruka stálého počasí, nezklamala. Jenže v tom negativním slova smyslu... V úterý večer začalo pršet a přestalo až o dva dny později – to už vědoucí vyměkli a všechny přesunuli do náhradního tábora pod střechu. Ploučnice už poté splavná nebyla. Voda stoupla o půl metru a křoví, mezi kterými jsme kličkovali, se stávala pastí v proudu.

Zato jsme si udělali výlet do Kamenického Šenova do muzea skla a na Panskou skálu. A po přesunu na Ohři též do Karlových Varů a na Horní hrad Hauenštejn.

Po Ohři jsme se nakonec plavili dvakrát a skončili v Kostelci nad Ohří, stejně jako před několika lety.

Tábor s Neptunem vás vždy překvapí – nečekanými vodáckými zážitky, občas počasím a vždy vypečenými hrami, jako je hádání z rukou, Karkulčina stezka nebo Oblékání princezen. Za rok vyrazíme v plné síle zas. České a moravské řeky, třeste se!

Neptuni

Pirátské putování po řece Otavě

Na začátku prázdnin se příd' naší pirátské šalupy stočila na jih do poklidných vod Otavského moře a po dlouhé cestě z Libeňského ostrova jsme zakotvili na ostrově v mapách zaneseném jako Dobršan. Hned další den ráno nás však čekalo nemilé překvapení – přistáli jsme totiž nedopatřením na věžeňském ostrově, a tak nás místo útulných kajut čekaly chladné cely. Vězení bývají plná legend a povídaček, a tak netrvalo dlouho a Fešák Harry nám jednoho večera tajuplným hlasem vyprávěl legendu o nesmírném pokladu, který jeden starý pirát uloupil královské gardě a ještě než ho chytili a popravili, stihl ho zakopat. Podle legendy si ten pirát psal deník a těsně před popravou ho právě v tomto vězení ukryl na věžeňském dvoře. Jaká byla naše radost, když jsme po dlouhém pátrání deník objevili! Posádka se ho hned jala zkoumat, ale celý deník byl napsán starým pirátským jazykem. Časově náročný překlad jsme tudíž museli nechat na Runku V., která jako jediná tento jazyk ovládá a každý večer jsme se tak díky její práci dozvěděli část pirátova příběhu. S vidinou velkého bohatství posádka ožila a poté, co v jejich nenechavých prstech skončily klíče jednoho z dozorců, cesta z vězení byla takřka volná. Nad ránem jsme vyklouzli bachařům a vypluli do Horažďovického přístavu pro zásoby na naši honbu za pokladem. Přístav dokáže být dobrodružnější než lecjaký ostrov, nic nám ale nezabránilo o pár dní později vyplout po stopách deníku na východ na Katův ostrov. Na něm jsme narazili na domorodce, jejichž pohostinnost zmiňoval i deník. Avšak tu uvedla do pravého světla další přeložená část deníku – zjistili jsme totiž, že jsme na ostrově kanibalů! Jentaktak jsme jim unikli a vypluli k dalšímu v deníku zmiňovanému ostrovu – Štěk. Byl sice liduprázdný, ale jak nám deník prozradil, poklad se tu nepodařilo zakopat kvůli obřím lidožravým slimákům. Ostatně sliz jejich potomků jsme poznali na vlastní kůži. Za přílivu, který řádně zvednul hladinu moře, jsme pak vypluli naposledy, vstříc ostrůvku na rozhraní Otavského a Blanického moře. A jelikož se Runce podařilo dopřeložit deník včetně mapky, mohla se posádka rozdělená vedví vydat na rozhodující část honby za pokladem. Rychlejší byla nakonec posádka Vostrý Jane, poklad byl ale zakopaný rozdělen na dvě části, a tak menší část zbyla i na druhou půlku posádky. Na oslavu nalezeného pokladu uspořádal Thomas Pánvička velkou žranici a dalšího dne se naše posádka vydala zpátky domů na Libeňský ostrov – o poklad i spoustu krásných zážitků bohatší.

Mudra

NEDELE U VODY

Wltavsko Vodácká Všeestrannost

Neděle 25. 9. 2011 | 10 - 17 hodin | Libeňský poloostrov

Přijďte se **povozit v kánoji** na Vltavě, prolézt se v oblacích na překážkách **vysokých lan**, zahrát si kriket, petanque a vyzkoušet si **skákací boty**.

Dále Vás čekají **zábavné soutěže, kvízy a opékání špekáčků**.

Akce je vhodná pro děti od 5 do 15 let a jejich rodiče.
Vstup zdarma.

Kde - Loděnice Vltava na Libeňském ostrově

Od zastávky tramvaje Libeňský most, dolů po schodech a pak stále rovně, za deset minut jste u nás.

Puták Klubu Seniorů, Starejch psů a Malých Píďat

Vyrazili jsme, jako jakýkoliv jiný oddíl vyráží na puták, z loděnice. Směr Lužnice, cesta ubíhala pomalu, tankování, oběd, zmrzlina, čůrání, hromadný nákup u samoobslužných pokladen v Tesco, kde asistentka tohoto moderního výdobytku prodeje nestačila odblokovávat terminály. Pak nás ještě zdržel lov dříví, nějaké borůvky a bedly jedlé. Ve večerních hodinách jsme si vydobyli pěkné místo u řeky na Suchdole. S vědomím hodně špatné předpovědi počasí jsme si užívali poslední hezký slunečný den. Šli jsme se vykoupat do nedaleké pískovny.

Zmíním se ještě o pestrosti naší sestavy, která obsáhla snad všechny předky oddílů současných i vyhynulých. Byl s námi současný Kormorán, Senioři z Regentů i pra-Regenti a jejich zakladatelé, Pra-Racci, jeden Mořský Vlč i bývalý Neptun, staří Bobři i bývalí Mokři a dokonce i pra-Delfíni zavítali na kole. Jedna pra-Jiskra dojela autem. Dále pak jedna současná Vydra z Jedenáctky, ale dokonce i jedna Vydra budoucí, výčet zakončím mladou skautkou, která se u nás stavila zřejmě na exkursi.

První večer nám Martin s Bobíkem ugrilovali krkovičky s vařeným domácím bio-bramborem. Losli jsme si další služby na vaření. Padlo pár protestů, ale kdo by bral v potaz připomínky nějaké Čudly z cizích vod. V neděli bylo počasí nad očekávání. Teda nebylo zapotřebí krémů, ale ani

pláštěnek. Tomík nás vysadil skoro na hranicích, v Halámkách, kde jsme se vydali po vodě zarostlou buší. Paráda dobrodružů, přelézal se jeden strom za druhým. Zátoky, kmeny, písčiny, kmeny, křoví, kmeny, zatačky, kmeny. Desetikilometrovou štreku jsme zvládli asi za 6 hodin. Rybáři nestíhali ani omáčet vlasce, tak muselo být k večeri jen rizoto.

Místní bufet opanovala Parta Řízek se zvučnou Wuwuzelou, počasí se pokazilo, tak jsme si řekli, že jim dáme náskok a uděláme si v pondělí výlet do Třeboně, která nás schovala před deštěm do útrob plavečáku, cukráren, čokoládových rájů, kaváren, restaurací a pivovaru. Zatím se v tábořišti naplnily kaluže, ty pak zabrala naše malá píďata v gumových atomových kalhotkách. Myslím, že skákání z kaluže do kaluže byla nejlepší putáková hra. Pro jejich rodiče pak sušení botek a holinek večer na roštu. Většinou se zdařilo, všechno bylo večer suché pro to, aby ráno během 10 minut píďata zvládla zase všechno namočit.

Na další štreku byla výborná vejčková pomazánka, kterou jsme do sebe nasoukali na soutoku. Rybáři byli úspěšnější, takže jsme v Majdaleně po buřině, haluškových hodech, Kubově narozeninovém medovníku, ugrilovali párek tloušťů a okounů. Hitem na tábořišti v Mláce se stala pádllovka. To je volejbalovo-pádllová disciplína, při které kolem létá přes síť jeden míč a osm pádlů se ho snaží s pádly zastavit nebo nasměrovat. Jeden den jsme věnovali bloudění po lese se snahou nalovit nějaké houby,

pak koupání v opuštěné pískovně. Hitem tady byl míček žábkáček, co přehopsá po hladině desítky metrů jak správně hozený kámen. Na návsi ve Stráži nad Nežárkou jsme objevili báječný restaurant. Houbaři si koupili nové košíky. Pěkný den jsme zajedli zmrzlinou a šli se kouknout na místní pionýry, jak na sebe řvou megafonem.

Večer jsme si zahráli na Drákulu. Jeden z nás si vylosoval lísteček s Drákulou, a ten pak snažil vypít krev všem ostatním.

Ráno jsme dali vrcholový turnaj v pádllovce a v poledne vyrazili do Hamru. Bylo slušně a tak jsme celou štreku soulodili. Ondřej hrál na kytaru a píďata se přesouvala z jedné lodě na druhou podle toho, kde zrovna vypuklo krmení bombóny. Jindřich byl nejlepší uspávací loď na řece. Uměl uspat i dvě píďata naráz.

Ke správnému táboru patří diskotéka na závěr. Tu jsme si dali ve Veselí nad Lužnicí z druhého břehu. Pak ještě ryby, sýry na roštu. Diskuse do kuropení a pár hodin spánku.

Odjezdový den jsme snídali ve městě. Každý dle své chuti a své kapsy. Udělalo se zase krásně, tak nás Tomík odvezl do pískovny, kde ještě Martin vytáhl prak, co směnil za lunchmeon v Army-shopu v Třeboni, takže šišky svištěly kolem. Ještě někdo vynalezl jednu disciplínu a to strhávání jednu disciplínu a to strhávání létajícího talíře za letu do vody. No léto – paráda. Pak ještě oběd v zájezdním hostinci. Nalezli jsme do aut a autobusu a zpátky do velkoměsta.

Slávka